

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/18/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121011883
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8121011883.3

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Lucie Bašistovej a JUDr. Gabriely Dubovej, PhD., na neverejnom zasadnutí konanom dňa 20. októbra 2025, v trestnej veci obžalovaného A. B. pre zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, o sťažnosti okresného prokurátora proti uzneseniu Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/91/2021 zo dňa 25.10.2024, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku z a m i e t a sťažnosť okresného prokurátora.

odôvodnenie:

Okresný súd Prešov napadnutým uznesením vec obžalovaného A. B. pre skutok kvalifikovaný ako zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, ktorý mal spáchať tak, že

- presne nezistený deň asi odo dňa 24.06.2020 (dňa podmieneného prepustenia obvineného z výkonu trestu odňatia slobody) do 01.10.2020 (do dňa nástupu maloletej v A. C. D.) E. F., byte na ulici G. H. I. J. X, minimálne raz násilím a hrozbou bezprostredného násilia donútil mal. G.. K., nar. XX.XX.XXXX k pohlavnému styku potom, ako s ním odmietala mať dobrovoľný pohlavný styk tak, že ju bil rukami po tele, dával jej boxery, udieral ju do nosa, po čom jej tiekla krv z nosa a na pravom oku mala modrinu, bil ju aj káblom, ťahal ju za vlasy a vykonal na nej súlož, pritom sa nebránila, lebo sa bála, že jej ublíži, pred ním sa ukrývala u rodičov, nechcela mať pohlavný styk s obvineným, lebo ju bil, pričom počas jednej z týchto súloží jej spôsobil pohryzením ľahké poranenie ľavého prsníka v oblasti bradavky, ktoré si vyžiadalo lekárske ošetrovanie bez práceneschopnosti s dobou liečenia v rozmedzí päť až šesť dní,

postúpil podľa § 280 ods. 2 Tr. poriadku Okresnému úradu Prešov, pretože nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by mal okresný úrad prejednať ako priestupok.

Proti tomuto uzneseniu podal sťažnosť okresný prokurátor, nestotožňujúc sa pritom s neuznaním viny obžalovaného zo zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zákona ani s postúpením veci na priestupkové konanie. Poukázal pritom na výpoveď poškodenej G.. K., tiež na závery jej znaleckého skúmania znalcami z odboru zdravotníctva, farmácie a psychológie. Znalci sa pritom vyjadrili k charakteru zranenia poškodenej utrpeného hryznou ranou ľavej prsnej bradavky, ktoré zodpovedalo konaniu obžalovaného. Zároveň psychické procesy a stavy poškodenej, ktoré sa prejavovali v správaní a prežívaní svedčali pre vierohodnosť jej osoby. Na druhej strane zo správy FNsP F. zo dňa 27.05.2021 vyplynulo, že obžalovaný bol hospitalizovaný na oddelení pre poruchy psychiky a správania spôsobené užívaním alkoholu. Taktiež zo znaleckého posudku vypracovaného na obžalovaného sa dá hovoriť o jeho pohnútku v zmysle okamžitého uspokojenia sexuálnej potreby. V nadväznosti na uvedené navrhol okresný prokurátor napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Po učenom prieskume sťažnosti okresného prokurátora z hľadiska včasnosti podania (§ 187 ods. 1 Tr. poriadku) osobou oprávnenou (§ 186 ods. 1 Tr. poriadku), Krajský súd v Prešove preskúmal v zmysle ustanovenia § 192 ods. 1 Tr. poriadku správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia, pričom dospel k záveru, že sťažnosť okresného prokurátora nie je dôvodná.

Podľa odôvodnenia napadnutého uznesenia je zrejmé, že okresný súd mal vykonaným dokazovaním preukázané, že poškodená mala s obžalovaným vzťah v období asi troch mesiacov, ktorý sa ukončil, keď poškodenú zobrali do reedukačného centra. Počas vzťahu mali opakovaný pohlavný styk. Obžalovaný sa k poškodenej podľa jej vyjadrení správal agresívne, dal jej facky a kusol ju do bradavky. V tomto kontexte považoval okresný súd výpoveď poškodenej za hodnovernú, korešpondujúcu s vykonaným dokazovaním. Reflektoval pritom na obsah správy Reedukačného centra D. zo dňa 09.12.2020 a tiež na psychologické vyšetrenie poškodenej zo dňa 08.12.2020. Napokon, samotný obžalovaný potvrdil, že poškodenej dal dve facky, pretože robila cirkus. Obdobne vypovedala aj sestra obžalovaného G. D. uvádzajúc, že obžalovaný poškodenú dakedy možno aj každý deň trošku bil, keď bola opitá, keď odchádzala alebo skákala do bitiek. Bil ju tak, že jej dal facku, alebo ju drgol, kričal na ňu, ale nebolo to s palicou alebo s niečím. Na spôsobenie modrín poškodenej poukázal okresný súd aj na výpoveď svedka I. K., brata poškodenej, ktorý videl, že poškodená mala na sebe modriny a monokle. Matka poškodenej tiež uviedla, že na dcére videla modriny. Dôkaznú situáciu, v ktorej setra poškodenej G. K. nevedela nič o poraneniach poškodenej, a jej brat F. K. na nej taktiež zranenia nevidel, si potom okresný súd vysvetlil tak, že obžalovaný sa voči poškodenej nesprával nevhodne neustále, preto si tieto osoby nemuseli nevhodné chovanie obžalovaného, či následky nevhodného konania na poškodenej všimnúť. Zároveň skutočnosť, že frekvencia a intenzita nevhodného správania obžalovaného nebola vysoká, aby si to všetci všimli, vyplynulo aj z toho, že napriek správaniu obžalovaného sa mu poškodená niekoľko rokov po skutku a počas vzťahu s L. A. ozvala, že by s ním chcela byť (printscreen messengerovej komunikácie). Okresný súd taktiež poukázal na skutočnosť, že poškodená v reedukačnom centre spoznala svojho terajšieho priateľa, teda zjavne u nej nevhodné správanie obžalovaného nevytvorilo blok nadväzovať partnerské vzťahy, naopak jej správanie bolo podľa správ reedukačného zariadenia zamerané na provokáciu chlapcov, kde prejavovala zvýšený záujem o chlapcov a mala roztopašné správanie. Výpovede ostatných príbuzných obžalovaného, ktorí uviedli, že poškodená nemala žiadne poranenia, že sa k poškodenej správal obžalovaný dobre, nepovažoval okresný súd za hodnoverné. Ide o príbuzných obžalovaného, ktorí podľa okresného súdu môžu byť motivovaní snahou napomôcť obžalovanému, pričom ich výpovede sú v rozpore s ďalšími vykonanými dôkazmi, najmä so záverom psychologičky, ale aj sestry obžalovaného G. D.. K násilnému správaniu obžalovaného okresný súd dodal, že poškodenu tvrdené bitie káblom preukázané nemal, keďže žiaden zo svedkov si na poškodenej nevšimol rany zodpovedajúce tak intenzívnemu konaniu obžalovaného, a ani poškodená sa o tom nezmieňovala v listinách spísaných počas jej pobytu v reedukačnom centre.

V ostávajúcej časti stíhaného skutku nemal okresný súd vykonaným dokazovaním preukázané, že by obžalovaný poškodenú znásilnil. Obžalovaný znásilnenie odmietol, pričom výpoveď poškodenej bola rozporná. K hodnovernosti výpovede poškodenej poukázal okresný súd na zápisnicu o výsluchu osoby, keď poškodená vo vzťahu k sexu, počas ktorého došlo k pohryznutiu bradavky, uviedla, že obžalovaný ju nútil, avšak dobrovoľne si dala dole legíny. Aj na hlavnom pojednávaní poškodená uviedla, že ten sex bol dobrovoľný. Samotnú výpoveď poškodenej učenú na hlavnom pojednávaní považoval okresný súd za rozpornú a nehodnovernú, keď na jednej strane poškodená uviedla, že obžalovaný ju znásilnil, na druhej strane uviedla, že obžalovaný do pošvy nevníkol, alebo že v priebehu použitia násilia do nej nevníkol, ale vzápätí na sugestívnu otázku uviedla, že do nej vníkol. Rozpor potom poškodená odstránila tak, že do nej vníkol, pretože sa nemohla brániť, lebo bola opitá, teda už podľa názoru okresného súdu vypovedala skôr o bezbrannosti, než o násilí. Výpoveď poškodenej o znásilnení pritom nebola podporená ani ďalšími dôkazmi. Aj keď poškodená uviedla, že sa o znásilnení mala zveriť svojej sestre G. K., tá v postavení svedka v konaní vypovedala, že sestra jej nič nehovorila, nestážovala sa jej. O znásilnení poškodenej nemali vedomosť ani ďalšie osoby, jej súrodenci F. K., I. K., ani matka M. K., ktorým o znásilnení poškodená nič nespomínala. Vo viacerých listinách produkovaných v čase pred vznesením obvinenia sama poškodená nič o znásilnení nespomínala. Súď pritom reflektoval na vlastnoručný list poškodenej, ktorý spísala, keď bola v reedukačnom zariadení, spomínajúc v ňom, že mala frajera - A. B., ktorý ju bil, avšak bez zmienky o znásilnení. Ostatné listinné dôkazy sa zmieňovali len o aktívnom sexuálnom živote poškodenej (správa o výchovných pomeroch). Ani realizované psychologické vyšetrenie zo dňa 08.12.2020 nespomínalo znásilnenie, práve naopak

uvádzalo, že správanie poškodenej je orientované na provokáciu chlapcov, je u nej prítomný zvýšený záujem o chlapcov. V časti opisu vzťahu s obžalovaným poškodená uviedla, že dotyčný sa k nej správal neúctivo, nútil ju umývať mu topánky, uhryzol ju, ťahal za vlasy a bil, bezo zmienky o znásilnení. Rovnaký záver vyplynul aj zo správy Reedukačného centra D., kde poškodená uviedla svoj pravidelný sexuálny pomer s obžalovaným, poslednýkrát pred nástupom do zariadenia. Poškodená sa vyjadrovala, že obžalovaný ju bil a ťahal ju za vlasy. Opätovne neuviedla žiadnu zmienku o znásilnení. Ani v lekárskej správe zo dňa 16.10.2020 sa neuvádzalo nič o znásilnení, keď poškodená subjektívne uviedla, že ju uhryzol frajer, keď bola naposledy doma a mala pohlavný styk cca 02.10.2020.

Vzhľadom na nepreukázané znásilnenie, t. j. nepreukázanie spáchania trestného činu obžalovaným, za preukázania násilného chovania obžalovaného k poškodenej, vrátane pohryzenia prsníka, ktoré nenapĺňa znaky iného trestného činu, okresný súd postúpil vec príslušnému orgánu na prejednanie priestupku, nakoľko sa môže jednať o priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, napr. podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch.

S ohľadom na okresným prokurátorom formulované dôvody sťažnosti, spochybňujúce skutkové závery okresného súdu vo vzťahu k stíhanému násiliu a hrozbe bezprostredného násillia, ktorým mal obžalovaný donútiť mal. G. K. nar. XX.XX.XXXX k pohlavnému styku, sa krajský súd pri prieskume napadnutého uznesenia zameril na skúmanie toho, či okresný súd vykonal všetky navrhované dôkazy, ktoré môžu prispieť k objasneniu stíhaného skutku, či pri hodnotení vykonaného dokazovania bral do úvahy všetky relevantné a zároveň zákonné dôkazy, resp. skutočnosti z nich vyplývajúce, či tieto hodnotil samostatne, ako aj v ich vzájomných súvislostiach a či pri hodnotení dôkazov použil logicky správne postupy.

Pri hodnotení jednotlivých dôkazov je potrebné zaoberať sa závažnosťou (vylúčenie dôkazov, z ktorých nie je možné odvodiť informácie o predmete dokazovania), vierohodnosťou (najmä existencia pomeru k páchatelovi) a pravdivosťou (či je obsah vykonaného dôkazu jednotlivo aj v súhrne s ostatnými dôkazmi pravdivý) jednotlivých dôkazov a zároveň uviesť, čo z dôkazov ku stíhanej trestnej činnosti vyplýva, v akej kvalite, a ktoré dôkazy preukazujú tú – ktorú dokazovanú skutkovú okolnosť. Ak má súd vyhodnotiť vierohodnosť dvoch v podstatných bodoch odlišných dôkazov, nemôže nevierohodnosť jedného z tých dôkazov odôvodniť len okolnosťami, ktoré svedčia o vierohodnosti druhého dôkazu (viď. R 6/1970).

Po oboznámení sa s dokazovaním vykonaným pred okresným súdom je krajskému súdu zrejmé, že závery plynúce z jednotlivých dôkazov sú vo vzájomnej kontradikcii. Dôkazná situácia stojí v rovine tvrdenia proti tvrdeniu, keďže obžalovaný konštantne vinu popiera. Náležitú pozornosť bolo preto aj v sťažnostnom konaní nevyhnutné venovať pretrvávajúcim rozporom v jednotlivých dôkazoch, tiež hodnoteniu dokazovania v jeho vzájomných súvislostiach, sledujúc, či skutkový stav veci bol zistený v súlade s ust. § 2 ods. 10 Tr. poriadku. Pokiaľ ide o kvalitu skutkových zistení, skutkový základ rozhodnutia v trestných veciach musí byť zistený mimo dôvodnú pochybnosť, nestačí iba zistenie pravdepodobnosti. V danom smere platí pravidlo, že nedokázaná vina má v rozhodnutí súdu taký istý význam ako dokázaná nevina. Pokiaľ preto ostanú po vykonaní všetkých dosiahnuteľných dôkazov v akomkoľvek smere pochybnosti o vine obžalovaného a tieto pochybnosti sa týkajú skutkových zistení, musí rozhodnutie súdu vyznieť v prospech obžalovaného v zmysle zásady „in dubio pro reo“.

Z hodnotenia dokazovania zo strany okresného súdu vyplynula náležitá pozornosť, ktorá bola upriamená na rozpory v tvrdeniach poškodenej vo vzťahu k údajnému znásilneniu, berúc pritom do úvahy nielen tvrdenia poškodenej ako svedkyne v preskúmanom prípade, ale aj tie jej vyjadrenia, ktoré boli zachytené v rámci zadovážených listinných dôkazov, datovaných ešte pred začatím trestného stíhania. V prvom rade sa žiada zdôrazniť, že výpoveď poškodenej nebola konštantná čo do tvrdenia, či na nej obžalovaný vykonal po predchádzajúcom násilí súlož, zároveň podstatné rozpory boli produkované aj v kontexte konania obžalovaného, ktorým si mal vynucovať od poškodenej pohlavný styk (násillie kontra bezbrannosť). Takto zistené rozpory sa napriek snahe súdu nepodarilo jednoznačne a zrozumiteľne v rámci výpovede svedkyne odstrániť, preto aj s ohľadom na ďalšie vykonané dokazovanie, na ktoré krajský súd poukáže, sa javí byť príliehajúci záver okresného súdu, že výpoveď poškodenej nebola vierohodná.

Pre uvedené hodnotenie výpovede poškodenej má podľa krajského súdu relevanciu list, ktorý poškodená spísala počas pobytu v reedukačnom centre, vyznávajúc sa, okrem iného, zo svojho vzťahu s obžalovaným A. B.. Poškodená pritom celkom zrejme spontánne vypovedala o násilnom správaní

obžalovaného, ktoré sa v priebehu trestného stíhania aj preukázalo. Predmetný dôkazný prostriedok tak krajský súd považoval za hodnoverný a pravdivý. Žiada sa však zdôrazniť, že poškodená v liste žiadnym spôsobom nevypovedala o jej znásilnení bez toho, aby bol v tomto konaní zistený dôvod pre zamĺčanie tak podstatnej skutočnosti.

K listinným dôkazom vypracovaným počas obdobia pobytu poškodenej v reedukačnom centre je potrebné vziať do úvahy tiež správu zo dňa 09.12.2020. Z jej obsahu je zrejmé vyjadrenie poškodenej, že poslednýkrát mala sexuálny styk s obžalovaným dňa 30.09.2020 a zároveň sa vyjadrila, že obžalovaný ju bil napr. gumovou hadicou, či ťahal ju za vlasy. Z takto produkovaných vyjadrení poškodenej nevyvodil okresný súd náznaky znásilnenia, pričom k inému hodnotiacemu záveru nedospel ani krajský súd. Vo vzťahu k tomuto listinnému dôkazu je potrebné uviesť, že pobyt v reedukačnom centre nasledoval bezprostredne po období vzťahu poškodenej s obžalovaným, kedy možno rozumne predpokladať, že pamäťové stopy poškodenej boli zachovalé a celistvé, tiež jej emočné prežívanie traumatizujúcich zážitkov by malo byť najintenzívnejšie. Napriek tomu poškodená vo vzťahu k problémovému správaniu obžalovaného vypovedala opäť len o bitkách, bezo zmienky o znásilnení.

Krajský súd v tejto súvislosti upriamil svoju pozornosť aj na už zmienenú skutočnosť, že posledný pohlavný styk mala mať poškodená s obžalovaným dňa 30.09.2020. Ak by sa potom jej tvrdenia o vynucovanom styku za použitia násilia údermi päšťou do tváre či bitím káblom, po ktorých mala mať poškodená modriny a monokle, zakladali na pravde, dalo by sa predpokladať, že vstupná prehliadka maloletej poškodenej, vykonaná pri jej nástupe do reedukačného centra dňa 01.10.2020, by odhalila zranenia zodpovedajúce použitému násiliu, no žiadne takéto indicie zistené neboli. Jediné zadokumentované poranenie poškodenej bol ľavý prsník, ku ktorému malo dôjsť pohryznutím zo strany obžalovaného pri pohlavnom styku. Pravdivosť tvrdení poškodenej pritom bola podporená znaleckým posudkom znalca B. F. E., ktorý v závere svojho posudku č. 010/21 uviedol, že sa jedná o poranenie ľahké. Zápal dvorca bradavky vznikol až v dôsledku zanedbania liečby poranenia, nie poranení ako takým. S ohľadom na tieto závery pribratého znalca dospel krajský súd k záveru, že uhryznutie bradavky vzniklo zrejme v priebehu pohlavného styku poškodenej s obžalovaným, ktorý mal byť navyše podľa nejednoznačnej výpovede poškodenej dobrovoľný, a to intenzívnejším spôsobom vykonania sexuálnej praktiky, ktorá by mohla ostať bez následkov pri správnej hygiene a primeranej liečbe zo strany poškodenej. Každopádne, z uvedeného poranenia ani krajský súd neusúdil, aby hryzenie bradaviek poškodenej malo byť prostriedkom vynucovania si pohlavného styku zo strany obžalovaného, napokon táto teória nie je krytá ani skutkovými tvrdeniami samotnej poškodenej.

V neposlednom rade okresný súd vykonal dokazovanie oboznámením správy o psychologickom vyšetrení poškodenej, v ktorej sa opakovane neobjavuje žiadna zmienka o znásilnení napriek tomu, že poškodená vypovedala o agresívnom správaní obžalovaného. Nad rámec toho okresný súd správne zdôraznil zistené správanie poškodenej, orientované na provokáciu chlapcov a zvýšený záujem o nich, čo ani podľa názoru krajského súdu nenaznačuje, aby poškodená javila známky traumy, ktorá by bola očakávaná po prežití opakovaného znásilňovania za použitia predchádzajúceho násilia.

V ďalšom rozsahu sa žiada z vykonaného dokazovania uviesť, že tvrdenia poškodenej o znásilnení neboli podporené ani výpoveďami osôb z jej blízkeho okolia. Najrelevantnejšie pritom je, že poškodená sa podľa vlastných slov mala o znásilňovaní zdôveriť svojej sestre G. K. a priateľovi L. A.. Sledujúc pritom výpoveď svedkyne G. K., tá sa ku vzťahu poškodenej s obžalovaným vyjadriť nevedela, keďže sestra jej o vzťahu nič nehovorila, ani sa na nič nesťažovala. Priateľ L. A. ako svedok vypovedal o tom, že poškodenú mal obžalovaný biť káblom, drevom. K znásilneniu sa svedok vyjadriť podrobnejšie nevedel, pretože poškodená mu nič konkrétne neuviedla, čo je však v kontradikcii s výpoveďou poškodenej, ktorá svojmu priateľovi mala povedať všetko.

Nad rámec hodnotenia dokazovania zo strany okresného súdu krajský súd uvádza, že poškodená žila s obžalovaným počas ich vzťahu v 1,5 izbovom byte, kde sa neraz nachádzalo 9 až 13 ďalších osôb. Žiaden z vypočutých spolubývajúcich svedkov, teda matka obžalovaného H. B., sestra obžalovaného G. D. ani švagor obžalovaného A. D. nevypovedali v preskúmanom prípade o znásilnení. Samozrejme vo všetkých prípadoch sa jedná o blízke osoby obžalovaného, ktoré môžu byť motivované snahou pomôcť obžalovanému, no nemožno prehliadať, že sestra obžalovaného vypovedala o bitkách, ktoré mal súd preukázané aj z iných vykonaných dôkazov. Výpoveď svedkyne G. D. sa tak javí byť hodnovernou, pritom ani z nej nemožno vyčítať, aby si bitkami obžalovaný vynucoval voči poškodenej pohlavný styk.

Krajský súd zohľadnil aj závery znalkyne F. M. J. o prítomnosti úzkosti a strachu, ktorý u poškodenej vyvolávali spomienky na traumatickú udalosť, no dané prežívanie poškodenej nadriadený súd pripísal násilnému správaniu obžalovaného voči poškodenej, ktoré v konaní bolo preukázané a rozumne môže odôvodniť, že vzťah poškodenej k obžalovanému je intenzívne negatívne prežívaný, sýtený obavami a strachom. Vierohodnosť tvrdení poškodenej o bitkách napokon bola podporená ostatne vykonaným dokazovaním. Podstatne odlišná situácia však v preskúvanom prípade vyvstala v kontexte uvedeného znásilnenia, kedy výpoveď poškodenej ostala v rámci dokazovania osamotená. Závery znalkyne F. M. J. o celkovej hodnovernosti poškodenej preto nemožno do konania univerzálne prevziať, keďže znalecký posudok je tiež len jedným z dôkazných prostriedkov, nemajúc pritom sám o sebe takú dôkaznú silu, aby poprel závery, ktoré vyplynuli z výpovedí svedkov či listinných dôkazov, a tieto zároveň odporujú záverom znalca. Pochybnosti o znásilnení poškodenej a jej negatívne prežívaní vo vzťahu k osobe obžalovaného napokon posilnili zistené nedávne snahy poškodenej, ktorá sa napriek partnerskému vzťahu s L. A. chce vrátiť späť k obžalovanému.

Ak napokon prokurátor v podanej sťažnosti poukázal na správu FNsP F. zo dňa 27.05.2021 o hospitalizácii obžalovaného na oddelení pre poruchy psychiky a správania spôsobené užívaním alkoholu, tento dôkaz nie je podľa názoru krajského súdu spôsobilým viesť k záveru o vine obžalovaného, keďže z neho nie je možné odvodiť informácie o predmete dokazovania. Užívanie alkoholu zo strany obžalovaného vyplynulo aj z výpovede poškodenej, no žiadnym spôsobom nevypovedá táto informácia o intímnom živote poškodenej s obžalovaným. Napokon, ani zo znaleckého posudku znalkyne B. G. N. č. 135/2021 nemožno usúdiť závislosť obžalovaného od alkoholu, ktorá by mala ovplyvniť jeho konanie. Pokiaľ sa znalkyňa zároveň na otázku súdu vyjadrila k novej motivácii obžalovaného, je nevyhnutné zdôrazniť, že tento záver je len teoretický a predpokladá, že skutok sa naozaj stal, čo v preskúvanom prípade nebolo preukázané.

Vo vzťahu k stíhanému skutku znásilnenia preto nadriadený súd v rezultáte uvádza, že v preskúvanom prípade boli vykonané dôkazy pred okresným súdom v dostatočnom rozsahu potrebnom pre zistenie a ustálenie skutkového stavu veci, a to zákonným spôsobom. Z takto procesne zabezpečených dôkazov následne okresný súd vyvodil skutkové okolnosti, ktoré majú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania. Tieto skutkové okolnosti považuje krajský súd za správne a stotožnil sa s nimi. Keďže okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne rozviedol jednotlivé dôkazy, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzal, krajský súd na toto jeho rozhodnutie v celom rozsahu odkazuje. Ani podľa názoru krajského súdu však v konaní nebolo v dostatočnej kvalite preukázané, aby sa obžalovaný stíhaného skutku znásilnenia dopustil. O znásilnení vypovedala poškodená len v priebehu trestného stíhania, avšak v žiadnom inom jej súvisiacom vyjadrení o správaní obžalovaného počas ich spoločného vzťahu nenašlo údajné znásilnenie svoje odzrkadlenie, zároveň nebolo podporené ani ďalším vykonaným dokazovaním. Uvedené teda jednoznačne dôvodí vydanie rozhodnutia v prospech obžalovaného.

Okresný súd postupoval preto správne, ak v dôkaznom stave nepreukázania znásilnenia, pri súčasnom preukázaní iného násilného správania obžalovaného voči poškodenej, ktoré nebolo možné subsumovať pod žiadnu inú skutkovú podstatu trestného činu, vec postúpil na prejednanie okresnému úradu, majúc pritom za to, že by sa mohlo jednať o priestupok proti občianskemu spolunažívaniu.

Keďže ani v konaní, ktoré napadnutému uzneseniu predchádzalo, nadriadený súd nezistil pochybenia zásadného charakteru, postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku jednomyseľne zamietol sťažnosť okresného prokurátora ako nedôvodnú.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.